

Nominace Jiřího Stromšíka na státní cenu za překlad v roce 2008

V předmluvě k souboru literárně historických statí *Od Grimmelshausena k Dürrenmattovi* adresované jejich autorovi Jiřímu Stromšíkovi píše Ludvík Václavek: „Nikdy jsi nekladl váhu na hodnosti a tituly u jiných, vždy ses vyhýbal jejich získání pro sebe. Přátelé Ti (i) proto vyčítají přílišnou skromnost a předimenzovanou sebekritičnost.“ Nikde jinde se tato vlastnost Jiřího Stromšíka neprojevila tak produktivně jako v jeho překladech, jež jsou svědectvím naprosté překladatelovy oddanosti ve službách překládanému dílu. Jsou překladatelé více a méně šikovní, jsou překladatelé, jejichž texty vzbuzují údiv nad krásou českého jazyka, jsou překladatelé s osobitým rukopisem. A pak je hrstka překladatelů jako Jiří Stromšík: jsou na první pohled nenápadní, leč právě tato nenápadnost je klíčem k jejich dokonalosti. Bůhví, kde se bere ta zvláštní schopnost zprostředkovat specifické myšlení formované cizím jazykem, neobětovat význam se všemi jeho nuancemi domnělé eleganci českého převodu – a přece znít přirozeně. Jiří Stromšík naposled toto svrchované řemeslo předvedl ve svém překladu autobiografického románu Güntera Grasse *Při loupaní cibule*, vydaného loni na podzim v nakladatelství Atlantis. Šíře jeho překladatelského záběru – od Winckelmannna přes Kafku, Canettiho až po Frische či Muschga – však ukazuje, že to je vlastnost stálá a mnohokrát prokázaná. Hlavním rysem Stromšíkovy překladatelské práce je spolehlivost. A jakkoliv fádně to může znít, těžko bychom hledali něco, co povědomí o cizí kultuře u nás může prokázat lepší službu. Je u nás málo překladatelů, kteří státní cenu ještě neobdrželi a tolik si ji za své opakovaně prokazované umění zaslouží.

V Praze 21. května 2008

Za redakci měsíčníku pro světovou literaturu a překlad Plav

Lukáš Novosad, šéfredaktor